

SERGİ RÖPORTAJ BİENAL

15 Temmuz'dan sonra olup biteni Yeraltındaki Beuys ile okuyabilmek

06.10.2017 | Evrim Altuğ

13. Sharjah Bienali özel ödülünü kazanan ve bienale İstanbul Modern retrospektifinde yer bulmuş *Evden Kaçan Kızlar* (2015) isimli eseriyle de katılan İnci Eviner'le, özel olarak ürettiği, aynı zamanda da Sharjah'da sergilediği en son çalışması *Beuys Underground* hakkında söyleştik. Bu röportajı, İnci Eviner'in Galeri Nev İstanbul'da devam etmekte olan *Ufkun Altında* sergisi dolayısıyla hatırlıyoruz.

GÖSTERİ SANATLARI
UNLIMITED INTERVIEWS
ARŞİV
SERGİ
YORUM
RÖPORTAJ
TASARIM
KİTAP
EDEBİYAT
SİNEMA
ARAŞTIRMA
ÇALIŞMA
SES KAYDI
BİENAL

İnci Eviner, Yeraltında Beuys, 2017, İki-kanal, 4K video enstalasyonu, 5.1 ses, 2 dakika 40 saniye, Sharjah Art Foundation – SB13, 2017 davetiyle üretilmiştir.

Eviner, eseriyle ilgili olarak konuşurken, "15 Temmuz'dan sonra olup biteni anlamakta çok güçlük çekiyorum. Bunun da Dünyada tek, biricik bir durum olduğunu anladım. Yani, devletin çökmesi, kurumların çökmesi bir anda... vatandaşlık üzerinden şiddet dolu bir boşluk çıktı ortaya. Yani Giorgio Agamben'in *Çıplak İnsan*'ı başka bir çukura düştü sanki.. başka türlü bir boyut çıktı," diyor.

Yeni işiniz üzerinden konuşmaya başlayacak olursak, görsel olarak karşıtlık, estetik, grafik ve plastik olarak hep sizin işlerinizde karşımıza çıkan bir şey oldu. Siyah ve beyaz... Hem de desenden yola çıkmış olmak, desenin sizin için Uzakdoğu kültürünü de yansıtır, sağaltıcı bir yanı da olageldi. Yine de bu iki hareketli dijital video düzenlemelerde bir canlı yayın ve tekrar duygusu da bulunmakta. Organik, üçüncü boyuta taşmış desenler izler gibiyiz. İşler kendi kendini hem üretir, hem de tüketir haldeler. Bir sürü problemle aynı anda karşı karşıya kalıyoruz. İzlediğimiz bu düğüm nereden başlıyor ? İzlediğimiz bu duygusal ve sosyolojik labirentin sizin için bir girişi ve çıkışı var mı ?

Bu videoların üretim sürecinde hep desen var. Desenle ilişkim de şöyle geliyor; jestüel desen yapıyorum. Bunun anlamı da şudur; anlık duygulanımlarla farklı ifade biçimlerini ortaya koyabiliyorum. Bu desenleri bir süreç olarak düşünüyorum ve birbiriyle ilişki içinde gördüğümüz zaman bunlar çeşitli zamanlarda veya üç hafta önce - sonra yaptığımın yan yana geldiği zaman, kendilerine özgü bir zaman oluşturuyorlar ve birbirleri arasında diyaloga başlıyorlar.

Bu bienalde yer alan *Beuys Underground* da 2011 de yaptığım bir desenle yeniden karşılaşmamdan doğdu. Desenin kendi zamanı, alınan notlar, fikirler, hayaller, rastlantılardan oluşuyor ve bazen bir dolabın içinde yeniden doğmayı bekliyorlar. Atölye dediğim de tam böyle bir şey, tüm yapıp ettikleriniz bir süre sonra kendi arasında bir işleyişe, bir operasyona başlıyorlar. Desen temel bir atölye çalışması olarak yalnızca gündelik hayatla başa çıkmamı sağlamıyor, aynı zamanda işler arasındaki tutarlılığı sağlıyor.

Video çalışması da desenden başlayıp performansa ve dijital teknolojilere doğru evrilen iç içe geçmiş atölyeler sonucu gerçekleşiyor ve bütün bunların altında da, herkesin gördüğü bir ressam altyapısı var. Deseni bir araştırma süreci ve anlık duyguların ifade alanı olarak düşündüğüm zaman, böyle bir hareketli görüntünün ardından kuracağım ilişkinin bir sonucu oldu bütün bu yapılanlar. Son videomda bu süreci daha da açık görebiliriz. Bu şekilde çalışmak bana farklı zaman dilimlerine açılan anlatı parçacıkları, alıntılar, referans ve tekrarlarından kurduğum zengin bir dünyayı gerçekleştirme olanağı veriyor.

Kendi düşünme ve yaratım sürecimi, videonun çizgisel zamandan koparıp eş zamanlı olarak ve izleyicinin kendi öznel zamanını yaşayabileceği üst üste katmanlar halinde ortaya koyuyorum. Yani izleyiciye de ayrı bir öznel algılama biçimi öneriyorum. Kendi algı sürecini istediği yerden başlatarak yaratabiliyor ve istediği yerden istediği yere sıçrayarak, video ile performatif bir ilişkiye giriyor. Böylece lineer bir zamana mahkûm olmuş bir video görmüyoruz karşımızda. Bu eşzamanlılık ve çok katmanlı figür arasında kurabileceği çok daha farklı bir ilişki

olabiliyor. O nedenle, senin dediğin gibi, birbiri içinden geçen, kesişen ilişkilere evrilen veya baktığın yere bağlı olarak, ya da müziğin seni yönlendirmesi ile sürekli farklı ilişkiler keşfettiriyor. Buna dahil olan sanat tarihsel alıntılar var.

Beuys Underground ve edebiyattan alıntılar, etiketler de işin içine girince, imgeler ve onlara yüklediğimiz anlamlar ve kelimeler, referanslarla ilgili, okunanla görünen arasındaki gerilimi yansıtıyor ve bu da bir çatışmayı açığa çıkarıyor. Bütün işlerimde alıntılar ve verili mekanlar çok önemli. Melling, *Harem* de bir alıntı idi.

O zaman hem imgelerin, hem kavramların, hem nosyonların 'rizomatik' bir ilişkisi mevcut...

Evet, yani fikirlerin aksiyon içinde evrilmesi gibi bir şey düşün. O aksiyon ile o imgeler daima farklı bir şeyler kurmaya uygun hale geliyorlar. Dolayısıyla bir fikrin, bir anlayışın, kapalı devre çerçevelenmiş, dondurulmuş bir anlam çerçevesini kırıyor ve onun içinde gezmiyorum. Lineer bir hikâyem yok.

Peki bu yaşayan durum tespitlerinde bir hiyerarşi kavgasına da işaret göndermeniz oluyor mu ?

Beuys Underground işinden konuşacak olursak şunu söylemem gerek; 15 Temmuz'dan sonra olup biteni anlamakta çok güçlük çekiyorum. Bunun da dünyada tek, biricik bir durum olduğunu anladım. Yani devletin çökmesi, kurumların çökmesi bir anda vatandaşlık üzerinden şiddet dolu bir boşluk çıktı ortaya. Yani Agamben'in *Çıplak İnsan*'ı başka bir çukura düştü sanki, başka türlü bir boyut çıktı ortaya. Bir anda tamamen, vatandaşlık haklarımızın iptal edildiğini fark ettik. Bir yandan da bütün bunların sorumlusu olarak 'Üst Akıl' denilen bir şey vardı. Sürekli bu olup bitenlerin bilmediğimiz birileri tarafından kontrol edildiği söyleniyordu.

Size karşı cahilane bir gevezelik olabilir bu dediğim, ama yaşadığımız şeye bir nevî bilinç sürçmesi denebilir mi ?

Ben demokrasi, hak, hukuk gibi konularda inanılmaz bir boşluk içine düştük diye düşünüyorum. Bildiğimiz kelime, terminoloji, bütün bu anlamlarından koptu ve gökyüzünde sallanmaya başladı. Bunu kendimizi, varlığımızı ispat edebilmek adına yeniden ele almamız gerektiğini düşündüm.

Yeni işiniz *Beuys Underground* bende şöyle bir etki yarattı: Sanki yere bir ansiklopedi dökülmüş gibi hissettim...

Evet, çok güzel söyledin. Bu video üzerine düşünürken bir yandan da sözcük ve cümlelerle eşlikçi bir metin üzerinde çalıştım. İmgeler ve kelimelerle eş zamanlı düşünmeyi seviyorum. Bu metinde insanlar hafızalarını siliyorlar çünkü çok büyük bir korku var ve o korkunun sebebi bilinmiyor, ona ulaşamıyor ve kimse onu üstlenmiyor. İnsanların kendileri, hafızalarını gönüllü olarak silerler aslında.

Daha önce de bunu bir çok yerde de gördük. Yalnızca baskıyla da değil. Ayrıca bu

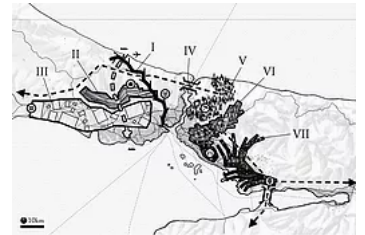
EN ÇOK OKUNANLAR

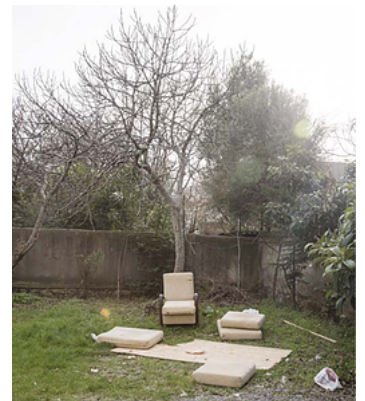
Şimdi'nin sanatçısı Ai Weiwei
19.09.2017

Kaf Dağı'na koşan kadın
18.09.2017

İstanbul 2023
06.09.2017

...Mimarlığı yeniden keşfetmek
09.08.2017

durum yeni bir başlangıç yapmak isteyen insanların başvurduğu kadar, toplulukların da travmaları unutmak üzerine kurdukları kimlikler için de geçerli. Bu insanlar yerin altına giriyorlar ve bir çalışmaya başlıyorlar. Fakat geçmişten kalan tek şey bir sanat tarihi kitabı... Dolayısıyla bu kitap, bir topluluk oluşturmak için yeniden yaratmak zorunda oldukları alegori, simge ve semboller için bir rehber olabilir. Beuys'la orada karşılaşıyorlar ve kendisinin iyileştirici gücünden yararlanmak istiyorlar.

Fakat bunları oluş ve tarihsel kökenlerinden kopuk olarak algıladıkları için, onlara da yeni anlamlar vermek durumunda kalıyorlar ve bir çalışma yapıyorlar. Bu çalışma adeta bir yeraltı fabrikası gibi sürüyor ve bir yanda da yer üstünde uzun bacaklı bir adam var. Koca bir büst yere atılıyor ve Antigone da var, onun çırpınışları var. Ölüyü nasıl gömeceklerini bilmedikleri bir hücre var. Bunların hepsi hücrelerden oluşuyor. Bir kesit içinde oluyor bunlar. Hayvan mı, insan mı olduğunu tartışan bir çift var veya Beuys'dan yola çıkan ve onun "Bir tavşan bundan ne anlar?" dediği sözü veya ölü bir tavşan... Bütün bunlarla yeni bir dil kurmaya çalışıyorlar. Alegoriler yapmaya, hukuk ve aşk vesaire yeniden tanımlamaya çalışıyorlar. Burada yapmak önemli, semboller, imgeler var ve bu yolla bir topluluk oluşturabileceklerini düşünüyorlar. Çünkü nesne ve anlam arasındaki boşluğu doldurmak ve yeni anlam dizgeleri kurmak zorundalar. Hafızanın silinmesiyle birlikte elbette temsil de ortadan kalkıyor. Peki yeni temsil sistemleri nasıl kurulabilir ve bu ortaklık bizi bir topluluk yapar mı? Bir şeyleri temsil etmezlerse, bir dil kuramayacaklarını bilirler.

Yine sanat tarihsel referanslara dönersek, benim aklıma Bosch da geliyor...

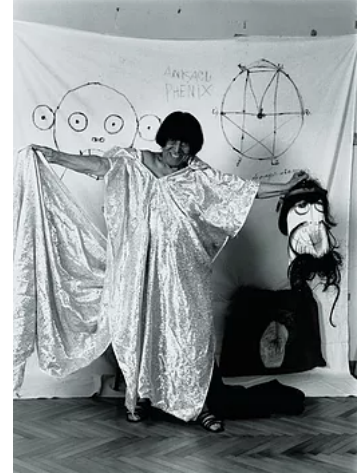
Tabii, Bosch var, Brueghel var. Çocukluğumdan beri, röprodüksiyonlarını gördüğümünden beri beni çok büyülemiştir. Aynı zamanda minyatürler de beni etkiledi. Çünkü farklı zaman ve mekânların bir araya gelip, farklı durumları aynı anda ifade etme ihtiyacı bir çok kültürde de var. Bosch'da da yukarıdan bakılır. Çünkü bir hikâyeyi lineer olarak anlatmak, sebep sonuç ilişkilerine de girmektir aynı zamanda. Burada ise sebep sonuç ilişkilerine çoklu imkânlar içinde bakan, çok daha özel bir biçimde bunları bir araya getirebilir. Yani dünyada bir varlık olarak yerini almış her türlü yaratıya yer vermek ister.

Peki, Beuys'un bugün tarihe, dünyaya devrettiği üretime baktığımızda Almanya çıkışlı bir 'Yeşil' sol hareketten söz ediyor gibiyiz, bunun bizde bir yansıması var mı?

Tabii ki var, olmaz olur mu? Gezi gibi her şey var ama, aslına bakarsan burada Beuys'u şu şekilde ele aldım: *"I like America, America likes me"*. Bu işle ilgili yazdığım metinde bir yandan da yalnız kalmak ve dünyada yalnız bırakılmanın metaforu olarak kullanıyorum. İnsanların, sorumlu olmadığımız bir durumu protesto etmek için, Türkiye'yi ziyaret etmekten vazgeçmeleri bu yalnızlığın

Başka bir alternatif olmadığına
?inanmak zorunda mıyız
02.08.2017

Semiha, Zümrüdü Anka
07.03.2017

Organik bir uzaylı: David Bowie
11.01.2017

İsmet Doğan'ın portresi
23.12.2016

duygusal etkilerinden biri. *Beuys Underground*'da ortak bir zemin yoktur artık, ayağımızın altından çekilmiştir ve bir takım şair ve ressamlar bu koşullar altında üretim yapıyorlar ve hukuk, aşk, ayrılık, hemşire, kadın, asker, kıskançlık, yalnızlık ve izole edilmelik, dünyadan kopukluk içinde gibi duygu durumlarını karşılayacak kavramlar icat etmeye çalışırlar. Yani bir anlamda evrensel değerler üzerine çalışırlar. Beuys'un bu videosunda -uzaklardan gelen bir yarasa gibidir - iyileştirici güçle bir hesaplaşma içine giriyorum. Yaşadığımız realite çok sert aslında. Sanatın böyle bir misyonu olmamalı bence. Bu beklentiye, günümüzde çok yaygın olan Kişisel Gelişim'e bağlıyorum.

Giorgio Agamben'i andınız... Başka filozoflar sizde etkili mi ?

Evet, severim Agamben'i ve bir çok işimde onun izleri vardır. *Parlamento* meselâ. Parlamentoyu bir kampa dönüştürdüğüm, İstanbul Modern'de de görmüş olduğum o iş, *Kamp* örneğin. *Yeni Vatandaş...* Yine Paris'te bulunduğum zaman çok okuduğum ve esinlendiğim bir düşünür... Şiir de okurum, edebiyatla yaptığım işin çok yakın olduğunu düşünürüm. Dediğim gibi, Türk sanatında alegori hiç bir zaman yoktur ve bu işimde de gördüğün gibi, bunlar da boşuna çalışıyorlar. O sanatın içinden bulup, bir varlık alanına dönüştürmek... Oysa işe tersinden bakıyorlar. Halbuki sanat o varlık alanını doğrulayan bir bilgidir. Burada ise yok oldukları için sanattan yola çıkarak bir varlık alanı yaratmaya çalışıyorlar. Yok çünkü elimizde bir şey. Bir zemin yok!

Peki yaptığınız şeyi bir tahlil, tedavi olarak görmek?

Hiç tedavi ile alakası yok. Bir de sanatın tedavi ile ilişkilendirilmesine de hiç dayanamıyorum. Bu, kişisel gelişim bir *New Age* yaklaşımı ve hakikaten her yere çok bulaştı. Sanatın da bu şekilde kullanılması çok tatsız. Tahlil de etmiyorum, sadece bir takım kapılar açarak, zihnimizin, hayatımızın çalışma biçimine paralel bir algı oluşturmaya çalışıyorum. İç içe geçmiş, üst üste gelen günlük hayatımız, *reel* zamanla hayallerimiz, geçmişimiz... Yaptığım bütün işlerde hayal gücü çok önemli tabii..

O halde burada bilinçli hatırlama ve unutma edimleri de eşit birer 'hastalık' mı ?

Hastalık değil... İçinde bulunduğumuz durum siyaseti imkânsız hale getirdi ve evrensel değerleri yok etti, fakat bunun sorumlusunu da bizim ulaşamayacağımız gizemli bir yere o üst akıla devretti. Böyle demesi boşuna değil. Madem tarihten koştuk, bizim de bu değerleri yer altında yaparak çalışmamız gerekiyordu. Hukuk yapmak gibi, inanç yapmak gibi... Dolayısıyla elde kalan imgeler ve sözler arasında kalan boşluğu görünür kılmak için bir sahneye dönüştürmek istedim. Gönüllü olarak unutmak ya da unutmak zorunda kalmak, ya da gönüllü vazgeçmek.... Çünkü hayatta kalmak için bu bir yol da olabilir: Gönüllü olarak unutmak. Dolayısıyla hem geçmişi burada, hem de geleceği aynı anda anlatıyorum. Bu yüzden yerin altı benim için çok uygundu herhalde.

Son 10 yıla bir bakış
15.11.2016

Ayşe Erkmen
01.07.2007

Aslında her şeyi akıl yoluyla yaptığım söylenemez. Dediğin gibi, jestüel desenler beni tüm bunlara duygusal olarak hazırlıyor ve bir yandan da kendi yüzümü unutmamı sağlıyor. Meselâ burada kocaman bir ego hiç görmüyoruz. İzleyen kişiye de fırsat tanıyan bir şey ve bütün işlerimde olduğu gibi, izleyiciyi de içine almayı seviyorum. Yani sonunda, yaptığım bütün işler içinde bulunduğum durumu anlama çabasına dönüşüyorlar. Anlamaktan kastettiğim şey kavramak değil. Yeniden anlamlandırmak için bir motivasyona, güce ihtiyacım var. Sanat bana bunu veriyor. Ama bu iyileştirici bir şey de değil. İnsan kalmak için bir zorunluluk!.

O halde elimizde kirlenmiş dil ve duyular da var diyebilir miyiz ?

Tabii ki, kavram, nosyon, dil vesaire, anlam üretmek için gerekli olan zeminden yoksun bırakıldı ve boşlukta dolanıp duruyorlar. Bütün bunlar ülkemizde zaten konuşulup söyleniyor. Videodaki insanların bu yüzden bütün bunların içini yeniden doldurması, yapması gerekiyor. Doğrudan bir mesajım yok, zaten benden çok daha akıllı sosyologlar, düşünürler yazıp çiziyorlar, onları da okumalıyız. Kimseye böyle bir akıl verecek kadar kendimi üstün görmediğim gibi, sanatçının da böyle bir zorunluluğu olduğunu düşünmüyorum.

İşlerinizde kadın olma hali sizin için acil bir seviyede mi ?

Kadın her zaman acil bir konu oldu. Öncelikle benliğin kurulması ve toplumsal kimlik içinde kadın olarak belli bir tarihsel ve varoluşsal bir alandan konuşuyorum, jestüel çizmek, ifade olanaklarından yararlanıyor olmak demek. Bir defa kendimi kendim/ ben/*self* olarak ortaya çıkarmam demektir. Burada benim kişisel, bireysel olarak deneyimim, konumum çok önemli. Hem tek bir perspektif de yok bu kurguda. Birden fazla çıkışan perspektifler mevcut burada. Belirgin bir perspektif dahi yok denebilir. Şu ana kadar yaptıklarım veya burada izlediğimiz *Evden Kaçan Kızlar* düşünülürse, tabii ki. Kadın olarak varoluş, insan olarak varoluş... Tüm bunlar birbiriyle çatışan, buluşan, farklı yönlere gidip toplanan bir şeye, çok katmanlı bir eyleme dönüşüyor, ama ben kaos yaratmıyorum. Aynı zamanda yaşamsal olana değer veriyorum. Çalışırken sık yaptığım bir şeyi fark ettim örneğin, belli kavramlar ve nosyonlar koyuyorsun ve onları kendi kendilerini işleyecek pozisyona sokuyorsun. Böyle bir sahne yaratmak hoşuma gidiyor, böylece potansiyel kaynaklar ve yetenekler kendilerini açığa çıkarıyor. Dolayısıyla izleyen de benim gibi bu sahnenin bir parçası olarak var olabiliyor.

***Beuys Underground* metni üzerinden gidersek, iş kendini nasıl tamamladı ?**

İki ayrı metin var, birisi bir önerme/*proposal* gibi. İkincisi ise yaklaşık beş ay evvel, iş tamamlanmadan çıktı ve edebi dil olarak kendi içinde, bağımsız bir gücü vardı. Tuhaf olan, yazdığım metnin beni çok esinlemiş olmasıydı. Zihnimde

tüm bunları birbirine geçirebilen bir gücü var edebiyatın. Örneğin bu işin ilk esin kaynağı da 2011'de yaptığım, İstanbul Modern'de sergilediğim *Beuys Underground* bir desen oldu. Ben o deseni tamamen unutmuştum. Yine desen ve eskizlerimden yola çıktım diyebiliriz.

İkincisi, ben Türkiye'de ve başka bir kuşaktan ressam olarak, tüm Batı'yı söylentiler ve hayallerle ve canlandırmalarla röprodüksiyonlardan öğrendiğim için, tıpkı Melling nasıl *Harem*'i duyduğu yorum ve dedikodularla temsil etmişse, ben de bir çok Batı sanat eseriyle okuyarak ve dinleyerek ilişki kurdum. Bu görmenin ötesinde farklı bir bilgi biçimi.. Burada hastalıklı değil ama farklı bir düşünme biçimi. Bu üzerinde çalışmaya geçecek bir fikir ve belki akademik bir tez konusu olabilir.. 1970'li, 80'li yıllarda Türk resmi hariç, orijinal resimleri çok az görebiliyorduk. Çeviri kitap da, İngilizce kitap bile çok yoktu ayrıca ve ancak hocalarımızdan Cezanne, Delacroix vs. hakkında çok şey işitiyorduk ve benim kurduğum tüm ilişki, o kitap boyutundaki görsellerlesinirli olmuş. Bu durum da, yaklaşım ve anlayış da benim bütün işlerimde hep hortladı. Batıdaki sanat geleneğinin içinde olmamak, bana farklı bir algılama biçimi üzerinde çalışma m gerektiğini düşündürdü. Küçükken, orijinal Cezanne görmemem bir şey değiştirmiyor, sadece o perspektif ne idi, onu anlamam gerekiyor. Hani derler ya, korkunç bir laf söylenirdi: "Bizden bir şey olmaz, biz Rönesans, Sanayi devrimi yaşamadık," diye... Bu lafın altında bizi ezerlerdi. Bu korkunç bir şey. Bir çok işte bunu görüyoruz. Buranın da, Sharjah'nın da kendine özgü bir tarihselliği, bir bilgi arkeolojisi var ve buna güvenip, bunun üzerinden yürümek gerekiyor. Benim işlerimde de sanat tarihi ve kadın meselesi hep bu şekilde oldu. Dahil olmadığın bir sanat tarihinden konuşursun, ama ona nerede eklemliyorsun, senin ona duyduğun tutku ve sevginin altyapısı nedir, işte tüm bunlar hep tartıştığım şeyler oldu. Bir yandan o jestüel desenlerde o fikirlerin kendiliğinden ortaya çıkması için çabaladım.biryandan da sanatçı olarak nereye ait olduğumu hep tartışmak durumunda kaldım.

Bu durumu bienale emek veren sanatçılardan Kader Attia da geçen günkü sunumunda *Field of Emotion (Tutku Ekini)* sözyle çok güzel ifade etmedi mi? Benim için tutku çok önemlidir ama, bunu Türkiye'de bir çok genç sanatçı küçümser bunu. Çünkü bunları tutku ile yapıyorum, iş yetiştirmek veya toplumsal sorumlulukla yapmıyorum. *Beuys Underground*'da da baskı altında yaşayan bir topluluk yer altında çalışmalarını sürdürüyor. Yani şunu ayırmak gerek: Sanatın ifade olanakları ile, hakikatin arasındaki boşluk, işte bu boşlukta gezinmeyi seviyorum. Sanki ölü bir şeyleri hayata döndürmek mümkünmüş gibi... O yüzden ben realite ile ilişkimiz koparılnca sanata sığındım ve sanatın içinde bir takım bilgi parçacıklarıyla bir kimlik yaratmaya doğru gittim, bu da tabii, beyhude bir çaba. Neticede sadece bir sanat yapıtı.

Psikolojik testler size ne ifade ediyor ?

Hiç ilgimi çekmeyen bir alan. Tiyatrocular bu yöntemleri çok kullanırlar, doğaçlama gibi... O yüzden dansçılarla da çalışmakta çok zorlanıyorum. Benim için

entelektüel bilgi ve dil çok önemli. Orada bir derdin olmalı ve sanatçı olarak senin hayatını ve düşünme biçimini etkileyecek kadar güçlü ve tüm bir hayata yayılacak kadar dayanıklı olmalı..

"Ülkenin birinde bu zamanda...

Özgürlük karşıtı baskıcı yönetim başarısızlığının üstünü örtmek için hayali düşmanlar icat etmiştir. Bu düşmanlar ülke sınırlarının dışında ve dijital teknolojilerin ulaşamayacağı kadar soyuttur. Düşman tamamen bildiğimiz tanımların dışında ve ulaşılamazdır. Bu bilinmeyene duyulan korku ve dehşet insanları dünyadan koparıp kendi içine kapatır. Korku o kadar büyüktür ki tüm karşıtlıklar ve çelişkiler ortadan kalkar. Elbette bu hareket hükümet tarafından tüm muhalefetin yok edilmesiyle sonuçlanır. Artık nesne ve olaylara anlam vermek imkansızdır. İnsanlar bu duruma katlanabilmek için gönüllü olarak hafızalarını silerler. Geçmiş olmayan özlemlerini ve çocukluğunu kaybetmiş insan toplulukları dünyadan kopuk bir hayat sürmeye başlarlar. Unutuşun ve kaybın şiddetiyle hayaletle dönen bu insanlar daha fazla dayanamayacaklarını anlar ve yeni bir arayışa doğru sürüklenirler.

Yer altına kendilerine bir sığınak bularak varoluşlarını yeniden keşfetmek ve kendilerine bir hafıza yaratmak için çalışmalara başlarlar. Tek tanıyabildikleri duygu yalnızlıktır ve bir de renkli Sanat Tarihi kitapları.

Bir habitant; 'Tüm dünyada kendimizi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştik, kendi dünyamızdan başka bir dünya tanıımıyorduk, onlarla tüm ilişkimiz kesilmişti. Bu yüzden evrensel değerleri de unuttuk... Olup biteni anlamak artık imkansızdı. Ötekinin olmadığı bir dünyada aynada yüzümüz silinmişti... Geçmiş ve gelecek unutuşun kuyusuna düşmüştü. Hafıza ve ötekinin yok edildiği bir yaşamda gerçekliğimizi nasıl kanıtlayacağımızı bilmiyorduk. Hatırlamak için yeni imgeler ve semboller ve bizi bir topluluğa dönüştürecek bir allegori ve söylem yaratmanın yolunu bulmalıydık. Bunu gerçekleştirmenin en iyi yolu olarak resim sanatının olanaklarını kullanarak nesnelere ve davranışlarımızı yeniden tanımlayacak isimler ve imgeler bulmalıydık. Her şeyden önce kendimizi neyle ve nasıl temsil edeceğimizi düşünmeliydik. Bu çalışmayı ressam ve şairler üstlendi. İmge ve söz birliğini yeniden kurmak için çalışmaya başladılar. Bu imge-sözden oluşan sözlük ülkede olanları anlamak için bir rehber olacaktı...'

Acil olarak tanımlanması gereken durumlar arasında:

Adalet, kahkaha, bulut, başörtüsü, aile, kadın, davul, asker,
hemşire, ölüm, büst, ayrılık, kıskançlık, duymak, camii, Atatürk
Kültür Merkezi, tıkırtı, Pers vazosu, aşk, selvi ağacı
vesaire bulunuyordu.

Sanat tarihi ve edebiyattan yardıma çağırdığımız karakterlerden
biri Joseph Beuys'du. Onun iyileştirici ve yaratıcı gücünden
yararlanmak çok doğru olurdu..."

İnci Eviner, 2017

Tags: evrim altuğ inci eviner istanbul modern 13. sharjah bienali galeri nev ufkun altında beuys underground
giorgio agamben

0 Comments

Sort by Oldest

Share on Facebook

Share on Twitter

Add a comment...

Facebook Comments Plugin

All rights reserved. Unlimited Publications.

Follow us @ f t